

Sygn. akt V Ca 1408/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>Sędzia Maria Dudziuk</i>

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 r. w Warszawie,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) W. – Zarządu (...) w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie

z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt I C 2487/18

oddala apelację.

Maria Dudziuk

V Ca 1408/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 06 lipca 2018 r. powód (...) W. - Zarząd (...) w W. domagał się o zasądzenia od pozwanego małoletniego M. B. kwoty 268,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 05 maja 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z uzasadnienia pozwu wynika, że pozwany w dniu 20 kwietnia 2017 r. korzystał z komunikacji miejskiej, nie posiadając ważnego dokumentu przewozu i w związku z tym został wezwany do zapłaty kwoty 268,20 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 2,20 zł (pozew - k. 2-3).

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2019 r. przedstawiciel ustawowy małoletniego pozwanego wniosła o oddalenie powództwa (protokół k. 24).

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2019r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie oddalił powództwo. Orzekając jak w wyroku Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2017 r. małoletni M. B. korzystał z komunikacji miejskiej (...) W. (...) bez skasowanego biletu. W tramwaju linii 33 o godzinie 07:57 na odcinku pomiędzy przystankami (...) - (...) przeprowadzono kontrolę biletów, stwierdzając u pozwanego brak odpowiedniego lub ważnego biletu na przejazd komunikacją miejską. W związku z

powyższym kontroler (...) W. - Zarządu (...) w W. wystawił pozwanemu M. B. wezwanie do zapłaty Serii (...) na kwotę 268,20 zł, obejmujące opłatę przewozową w kwocie 2,20 zł oraz opłatę dodatkową w kwocie 266,00 zł. Jako podstawę wystawienia wymienionego wezwania kontroler wskazał na wezwaniu brak odpowiedniego lub ważnego dokumentu przewozu.

Dowód: wezwanie do zapłaty - k. 5.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów dołączonych do pozwu, które Sąd uznał za wiarygodne oraz w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia strony przeciwnej. Zgodnie bowiem z art. 230 k.p.c. gdy strona

nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane

Mając na uwadze wyżej dokonane ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, że powództwo podlegało oddaleniu i przytoczył następujące rozważania prawne:

„W sprawie niesporne było, że pozwany korzystając z komunikacji miejskiej zawarł umowę przewozu. Zgodnie z treścią przepisu art. 16 ust 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jednolity - Dz. U. z 2012 r., poz. 1193 ze zm.) umowę przewozu zawiera się poprzez nabycie biletu na przejazd, jak również poprzez samo zajęcie miejsca w środku transportowym, jeżeli nie określono innych szczególnych warunków dostępu do środka transportowego. W myśl art. 33a ust. 3 powołanej ustawy - w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Niesporne też było, że pozwany nie posiadał biletu na przejazd.

Wysokość należności za stwierdzoną przez kontrolera okoliczność posiadania nieskasowanego biletu określała na dzień wystawienia wezwania Taryfa przewozowa za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. nadzorowanego przez Zarząd (...), która stanowi załącznik do Uchwały Nr (...) Rady (...) W. z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. (Dz. Urz. Woj. M.. z 2008 r. Nr 52, poz. 1849 oraz Nr 79, poz. 2836), zmienionej uchwałą nr (...) Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 października 2013 r. zmieniającą uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W.. Wskazana taryfa obowiązywała od dnia 01 stycznia 2014 r.

Zgodnie z ww. taryfą przewozową opłata dodatkowa za jazdę bez ważnego biletu od dnia 01 stycznia 2014 r. wynosiła 266,00 zł (co stanowiło 38-krotność ceny biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego, obowiązującego w strefie 1 i 2, którego cena wynosiła 7,00 zł). Należność za przewóz w niniejszym przypadku wynosiła zaś 2,20 zł (Bilet jednorazowy ulgowy przesiadkowy uprawniający do nieograniczonej liczby przejazdów do 75 minut od momentu skasowania biletu albo uprawniający do przejazdu jednym środkiem transportu do przystanku lub stacji, który obowiązuje jako ostatni na trasie, w strefie 1).

W konsekwencji powód prawidłowo wystawił pozwanemu wezwanie do zapłaty na łączną kwotę 268,20 zł.

Pomimo tego, powództwo nie zasługiwało jednak na uwzględnienie, a to z uwagi na przedawnienie.

Zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104) - ustawa nowelizująca, która weszła w życie z dniem 09 lipca 2018 r. roszczenia

przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Stosownie do art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

W niniejszej sprawie przewóz został wykonany w dniu 20 kwietnia 2017 r. zaś powództwo wytoczono 06 lipca 2018 r. zatem po upływie terminu przedawnienia.

Również w świetle art. 77 ustawy Prawo przewozowe roszczenie uległo przedawnieniu.

Otóż, stosownie do treści przepisu art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 tej ustawy, roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku, przy czym w przypadku roszczenia z tytułu zapłaty termin ten liczy się od dnia, w którym powinna była nastąpić zapłata (art. 77 ust. 3 pkt. 4 ustawy).

Roczny termin przedawnienia roszczenia objętego pozwem, biorąc pod uwagę siedmiodniowy termin zapłaty, minął zatem z dniem 04 maja 2017, natomiast powód nie wykazał, że przed jego upływem doszło do przerwy biegu przedawnienia w rozumieniu art. 123 k.c. W szczególności zauważyć należy, że pozew w sprawie niniejszej został wniesiony dopiero w dniu 06 lipca 2018 r., a więc już po roku od dnia, w którym powinna nastąpić zapłata. Tym samym nie można domagać się zaspokojenia roszczenia względem pozwanego, który jako osoba fizyczna korzystająca z komunikacji publicznej ma status konsumenta.

W konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu w całości, o czym orzeczono jak w sentencji.

Apelację od wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje. W apelacji podniesiono zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 77 ust. 4 prawa przewozowego w zw. z art. 117 § 1 kc poprzez ich niezastosowanie i pominięcie, że w sprawie doszło do zawieszenia biegu przedawnienia zgodnie z art. 77 ust. 4 prawa przewozowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty nie mogą skutkować zmianą bądź uchyleniem zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne zarówno dokonane przez Sąd I Instancji ustalenia faktyczne, jak również prawną ocenę tych ustaleń wskazaną w pisemnych motywach orzeczenia, wskazując zarazem na konieczność uzupełnienia argumentacji prawnej Sądu I Instancji uzasadniającej oddalenie powództwa w całości.

Ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w apelacji wskazać należy, iż rację ma skarżący twierdząc, że zgodnie z art. 77 ust. 4 prawa przewozowego bieg przedawnienia roszczeń przewoźnika przeciwko pasażerowi zawiesza się na okres od wezwania do zapłaty, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia wezwania do zapłaty. Zgodnie natomiast z treścią § 7 ust. 2 pkt. 7 Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego skierowane do pasażera wezwanie do zapłaty winno określać termin uregulowania należności. W sprawie niniejszej wezwanie doręczone stronie pozwanej precyzowało termin płatności na 4 maja 2017r. co skutkowało winno przyjęciem, że przedawnienie roszczenia nastąpiło z dniem 4 sierpnia 2017r. zgodnie z art. 75 ust. 2 prawa przewozowego, który określa, iż wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił należności w terminie 3 miesięcy od wezwania do zapłaty.

Jednakże Sąd Okręgowy dodatkowo wskazuje, że w sprawie nie zostało wykazane, by powód skierował do pozwanej w sposób skuteczny wezwanie do zapłaty, o którym mowa w art. 75 ust. 1 prawa przewozowego, które warunkuje legitymację do skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie do zapłaty, o którym mowa w art. 75

ust. 2 prawa przewozowego, by mogło zostać ocenione jako skuteczne, winno odpowiadać wymogom stawianym w § 7 ust. 2 przytoczonego wyżej Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006r. Dołączone do pozwu wezwanie do zapłaty nie zawiera pouczenia o możliwości złożenia reklamacji (§ 7 ust. 2 pkt. 8). Brak takiego pouczenia bez wątplenia pozbawił konsumenta podjęcia próby załatwienia sprawy w trybie reklamacji i skutkuje oceną, że złożenie pozwu w sprawie niniejszej było także przedwczesne. Niezależnie jednak od tego, powyższe należy ocenić jako swoistego rodzaju zrzeczenie się przez powoda prawa do skorzystania z zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

W konsekwencji Sąd Rejonowy ze wszech miar prawidłowo ocenił, iż skierowanie sprawy na drogę sądową nastąpiło już po upływie terminu przedawnienia, co sąd zobligowany był uwzględnić z urzędu.

Mając wszystkie przytoczone wyżej względy na uwadze Sąd Okręgowy uznał apelację za nieuzasadnioną i na mocy art. 385 kpc orzekł o jej oddaleniu.